

HET PRENTENBOEK VAN JEZUS' LEVEN

Het Prentenboek van Jezus' Leven

getekend door Hub. Levigne
met toelichtende tekst van
Thijs van de Griendt

L. C. G. Malmberg – 's-Hertogenbosch

HET PRENTENBOEK VAN JEZUS' LEVEN

HET PRENTENBOEK VAN JEZUS' LEVEN is op de eerste plaats gemaakt voor de kleintjes.

Er zijn wel grote mensen die zeggen dat het leven van Jezus voor kleine kinderen nog geen betekenis heeft. Maar Jezus Zelf heeft gezegd; „Laat de kinderen tot Mij komen en houdt ze niet tegen”. (Matth. 19, 14). Wij willen ons hieraan houden.

Deze prentjes vertellen het leven van Jezus, zó, dat ook de kleintjes, die nog niet kunnen lezen het kunnen volgen. Zij brengen de kleintjes bij Jezus. De grotere kinderen kunnen al lezen. Voor hen hebben wij het verhaal van Jezus' leven onder de prenten laten drukken. Zij zullen ook de ongekleurde plaatjes willen kleuren.

Het verhaal van de zondeval gaat vooraf, om de betekenis van Jezus Christus als den Verlosser te verduidelijken.

En de grote mensen? Voor hen is het woord van Jezus: „Zo gij niet wordt als kinderen, zult gij het Rijk der Hemelen niet binnengaan”. (Matth. 18. 3). Hoeveel grote mensen kennen het leven van Jezus? Zij mogen niet achter staan bij de kinderen! Ook voor hen zijn de prenten en de gedrukte tekst; maar vooral de plaatsen uit het Evangelie, die daarbij staan aangegeven. Deze zullen hen in staat stellen, de prenten met het levende woord toe te lichten. Bijvoorbeeld: Lucas 6, 9 betekent: in het Evangelie van Lucas vindt U in het 6e hoofdstuk het hier afgebeelde verhaal in de met het cijfer 9 genummerde zin. U heeft toch een Evangelie in huis, b.v. de goede en goedkope uitgave van de Apologetische Vereniging „Petrus Canisius”. Dit prentenboek zal U in staat stellen, daar spoedig in thuis te raken.

De tekenaar: HUB. LEVIGNE

De schrijver: THIJS v. d. GRIENDT

Overzicht van Jezus' leven zoals het gewoonlijk wordt samengevat. De cijfers betekenen de nummers van de prenten:

EERSTE AFDELING:	De dageraad des heils	
	Eerste deel: Geboorte en kindsheid van Jezus	No. 1— 41
	Tweede deel: De Voorbereiding van het openbaar leven	No. 41— 48
TWEEDE AFDELING:	Het openbaar leven van Jezus	
	Eerste deel: Het galileese tijdperk	No. 48— 92
	Tweede deel: Het judeese tijdperk	No. 94— 99
	Derde deel: Het jerusalemse tijdperk	No. 99—108
DERDE AFDELING:	Het lijden van Jezus	
	Eerste deel: De avond van het lijden	No. 108—134
	Tweede deel: Jezus' lijden, dood en begrafenis	No. 134—161
VIERDE AFDELING:	Jezus' verrijzenis en verheerlijking	No. 161—174

NIHIL OBSTAT
Arn. de Beer, Libr. Censor
Buscoduct, die 24 Sept. 1941

IMPRIMATUR
F. N. Hendrixx, Vic. Gen.
Buscoduct, die 1 Oct. 1941

1. Heel lang geleden leefden alleen Adam en Eva op de wereld, in een fijne tuin. Eens kwam God zelf bij hen en zei: „Hoor eens, jullie mogen van één appelboom niet eten. Doe het dus niet, anders kom je later nooit in de hemel.”

Genesis 2.

2. De boze duivel in de hel wist ook, wat God gezegd had. Hij ging naar Eva toe en stookte haar op, toch zo'n appel op te eten. Eva was dom en deed het. Toen deed Adam het ook nog. Nu hadden zij een erge zonde gedaan.

Genesis 3.

3. En uit de hemel zag God, wat er gebeurd was. Hij was zeer boos op Adam en Eva en mopperde tegen hen. Toen joeg Hij Adam en Eva uit het mooie paradijs weg en liet Engelen komen om hen voorgoed buiten te houden.

Genesis 3.

4. Het ergste was: God sloot de hemel dicht. Nooit zouden Adam en Eva en de mensen van later meer in de hemel mogen. Toen had de valse duivel plezier, omdat de hemel op slot was en alle mensen voortaan ongelukkig zouden zijn.

5. Maar God kreeg medelijden met Adam en Eva en met al die latere mensen. En toen beloofde Hij, dat Hij over heel veel jaren den Verlosser zou sturen, die de hemel weer zou openmaken. Die Verlosser zou Jezus zijn.

Genesis 3.

6. Een paar duizend jaar later riep God den Engel Gabriël bij zich en zei: „Gabriël, ga naar Maria in haar huisje te Nazareth en zeg haar, dat zij de Moeder van het Kindje Jezus mag worden, als zij dat zelf graag wil.”

Lucas 1.

7. Direct ging Gabriël de hemel uit naar het witte huisje van Nazareth. Hij kwam bij Maria en zei: „Wees gegroet, Maria”. Toen deed hij haar de boodschap van God. Maria wilde zeer graag de Moeder van Jezus worden.

Lucas 1.

8. Toen Gabriël weer weg was, was Maria zó blij, dat ze te voet over de bergen heen op reis ging om aan haar nicht Elisabeth te gaan vertellen, dat zij de moeder mocht worden van den Verlosser der wereld.

Lucas 1.

9. Toen Maria het grote nieuws verteld had, hoorde zij, dat Elisabeth zelf van O.L. Heer ook een kindje zou krijgen. Dat kindje zou St. Janneke zijn. Maria bleef toen nog lang bij Elisabeth om haar te helpen.
Lucas 1.

10. Toen Maria later weer thuis was, kwam op een dag een soldaat van den keizer in Nazareth een brief voorlezen, waarin stond, dat Jozef en Maria naar Bethlehem moesten om hun naam in een dik boek te laten opschrijven.
Lucas 2.

11. Maria maakte gauw haar huisje in orde. St. Jozef sloot zijn timmerwinkel, zadelde zijn ezeltje en toen gingen Maria en Jozef op reis van Nazareth naar Bethlehem.... een lange en moeilijke reis door het Heilig Land....

Lucas 2.

12. Onderweg was Maria zeer moe geworden. In Bethlehem vroeg St. Jozef daarom aan alle huizen, waar Maria kon slapen. Maar nergens konden ze binnen: overal was het vol. Dat vond St. Jozef heel erg voor Maria.

Lucas 2.

13. St. Jozef wist in het veld een oude stal, waar soms de dieren in schuilen. Daar ging hij met Maria heen. Hij zorgde, dat Maria kon gaan rusten. Toen gaf Hij zijn ezeltje en een os wat hooi en ging ook slapen.

14. En midden in die donkere nacht kwam het Kindje Jezus in de stal bij Maria en St. Jozef. Het was Kerstnacht! Engeltjes zongen blij kerstliedjes. Nu was de Verlosser, die de hemel zou openmaken, gekomen.

Lucas 2.

15. Op het veld waren herders bij hun schaapjes. Ineens kwam een Engel in gouden licht bij hen en vertelde, dat Jezuke, de Verlosser, was geboren. „Hij is een lief klein kindje, in witte doekjes” zei de Engel.

Lucas 2.

16. Toen liepen de herders blij naar het stalletje; zij waren de eersten, die het Kindje goedendag mochten komen zeggen en ze gingen stil voor het Goddelijk Kindje zitten bidden, dat daar zo klein in witte doekjes gewikkeld lag.

Lucas 2.

17. Toen de kleine Jezus veertig dagen oud was, gingen Maria en St. Jozef naar de stad en naar de tempel om daar hun Kindje aan God op te dragen. Maria droeg het Kindje en St. Jozef de twee duiven, die hij moest geven.

Lucas 2.

18. Nadat St. Jozef de duifjes gegeven had en Maria haar Kindje had teruggekregen, kwam de oude Simeon in de tempel en vroeg aan Maria, het lieve Kindje even te mogen vasthouden. Dat mocht hij! O, wat was hij blij!

Lucas 2.

19. In een ver land was een grote ster gekomen. Nu wisten de mensen, dat ergens de Verlosser geboren moest zijn. Drie Koningen gingen met hun kamelen op reis, om dat Kindje te zoeken. De mooie ster wees hun de weg.

Mattheus 2.

20. Eindelijk kwamen de drie Koningen aan het paleis van Herodes en vroegen, waar de nieuwe kleine koning was. Herodes schrok. Hij wist het niet. Hij liet het in boeken opzoeken. In die boeken stond: „in Bethlehem”.

Mattheus 2.

21—24. Herodes zei: „Gaaf nu in Bethlehem het Kindje zoeken en komt mij dan zeggen, waar het is.“ Gauw gingen de drie Koningen op weg naar Bethlehem en weer wees de mooie ster hun de weg. Toen ze het Kindje gevonden hadden, waren de Koningen zeer

blij. Ze knielden neer en gaven fijne dingen aan den kleinen Koning Jezus, en bleven daarna nog lang met Maria en St. Jozef praten. Toen kwam een Engel de drie Koningen in een droom zeggen, dat ze niet meer naar Herodes mochten teruggaan.

Mattheus 2.

25. De drie Koningen waren al weer lang naar hun land terug en nog zat Herodes in zijn paleis op hen te wachten! Hij werd heel erg boos. Hij wou weten waar Jezus was, want hij wilde het lieve Kindje laten doodmaken.

Mattheus 2.

26. God wist, wat Herodes wilde doen. Hij stuurde een Engel naar St. Jozef om hem gauw te waarschuwen. „Vlucht direct met Maria en het lieve Kindje weg, naar het land van Egypte”, zei de Engel. Toen vloog hij terug naar de hemel.

Mattheus 2.

27. St. Jozef maakte vlug Maria wakker en zei het haar van den Engel. Gauw ging hij dan alles op het ezeltje pakken en Maria wikkelde haar Jezuke warm in zijn kleine kleertjes, want het zou weer een moeilijke reis worden.

28. St. Jozef hielp Maria op het ezeltje en toen vertrok de heilige familie stil in de donkere nacht uit Bethlehem. St. Jozef sloeg de lange weg in naar Egypte. 's Morgens waren ze al ver weg van den slechten koning Herodes.

Mattheus 2.

29. Herodes riep een bende soldaten bij zich en zei hun: „Jullie gaat naar het stadje Bethlehem en maakt daar alle kleine jongetjes dood; allemaal hoor!“ Herodes dacht, dat dan de nieuwe, kleine koning er zeker bij zou zijn.

Mattheus 2.

30. De ruwe soldaten trokken naar Bethlehem en zochten in alle huizen de kleine jongetjes. Hoe erg de moeders ook schreiden, de kleine jongetjes werden allemaal dood geslagen. Maar Jezuke was toen al bijna in Egypte; dat wist Herodes niet!

Mattheus 2.

31. Wel zes jaar heeft de kleine Jezus met St. Jozef en Maria in het vreemde land Egypte gewoond. Toen kwam op zekere dag een Engel zeggen, dat Herodes dood was. Jozef en Maria gingen met Jezus heel blij weer naar hun land terug.

Mattheus 2.

32. Na de lange terugreis kwamen ze weer in Nazareth en gingen weer in hun huisje wonen. St. Jozef begon weer te timmeren en de kleine Jezus mocht helpen. Hij sjouwde met hout en krullen en timmerde soms Zelf ook al wat.

33. En soms ook mocht Jezuke met Maria naar de grote waterput van Nazareth om daar water te halen. Hij mocht dan ook al een kleine waterkruik op zijn gouden krullebol dragen, zoals Hij het de grote mensen zag doen op hun hoofd.

34. St. Janneke, het kleine jongetje van Elisabeth, was even groot als het Kindje Jezus. Soms ging Jezus bij St. Janneke spelen. Of St. Janneke kwam naar Jezus toe. De twee neefjes speelden dan fijn in de wei met hun schaaapjes.

35. Toen Jezus twaalf jaar was, mocht Hij voor het eerst met Pasen mee met St. Jozef en Maria naar de verre stad Jeruzalem. Na het Paasfeest gingen alle mensen weer naar huis. Maria liep bij de vrouwen, St. Jozef bij de mannen. En Jezus?....

Lucas 2.

36. Ja, 's-avonds merkten Maria en St. Jozef, dat Jezus er niet was.... Ze vroegen overall, aan iedereen, maar niemand kon het Kindje Jezus meer vinden. Schreiend gingen Maria en Jozef naar Jeruzalem terug om daar te gaan zoeken.

Lucas 2.

37. Ondertussen zat Jezus in de grote tempel midden tussen vele oude, geleerde mannen, die Hem van alles vroegen. Die geleerde heren keken verwonderd en met grote ogen, dat die kleine Jongen alleen meer wist dan zij allemaal samen.

Lucas 2.

38. Toen Maria en Jozef heel de stad hadden afgezocht, gingen ze bedroefd de tempel in. Daar vonden ze hun lieven Jongen terug. Maria zei: „Drie dagen hebben we toch zo bedroefd naar Je gezocht.” Samen gingen ze naar huis terug.

Lucas 2.

39. In Nazareth werd Jezus groter en hielp nu voortaan altijd St. Jozef mee met het timmerwerk. De mensen die Jezus kenden, gingen steeds meer van Hem houden, omdat Jezus zo braaf, zo goed en zo wijs was.

Lucas 2.

40. Toen Jezus groot geworden was, werd St. Jozef, die nu al oud was, heel ziek en eindelijk stierf hij. In de armen van Maria en Jezus zelf. Wat was de heilige Jozef altijd goed geweest voor hen. En voortaan was Jezus de timmerman van Nazareth.

41. Maar ook St. Janneke was groot geworden. Hij leefde heel stil en heilig in een eenzame woestijn. En daar begon hij te preken tot de mensen, dat ze braaf moesten worden, omdat nu de Verlosser zelf al op de wereld was.

Marcus 1.

42. St. Jan doopte de mensen in de Jordaan. Ook Jezus Zelf liet zich daar dopen. Daarbij was ineens de hemel vol licht en de H. Geest kwam boven Jezus. Uit de hemel zei God de Vader: „Dit is mijn lieve Zoon, waar ik zoveel van houd”.

Mattheus 3.

43. Na het doopsel ging Jezus naar de eenzame woestijn om daar lang te bidden. Uit de verte loerde de duivel. Die wilde weten of Jezus nu echt God de Zoon was of niet. Stilletjes sloop Hij naar Jezus toe.

Mattheus 4.

44. Hij wilde proberen of hij Jezus zonde kon laten doen. Hij wist, dat Jezus lang niets gegeten had en zei: „Hier is een steen; maak daar nu eens brood van”. De duivel wilde zien of Jezus een wonder kon doen. Maar Jezus deed het niet voor den duivel.

Mattheus 4.

45. Toen liet de duivel Jezus boven op de toren van de tempel komen en zei: „Laat U eens omlaag vallen. Dan kunnen Engeltjes komen om U omlaag te dragen“. Maar Jezus deed ook dit wonder voor den lelijken duivel niet.

Mattheus 4.

46. En nu liet de duivel Jezus op een hoge berg de hele wereld zien en zei: „Dit krijgt U allemaal, als U voor mij op de knieën gaat zitten en mij aanbidt.“ Maar toen werd Jezus kwaad en zei: „Ga weg Satan, boze duivel.“

Mattheus 4.

47. Nu wist de duivel wel dat Jezus echt God de Zoon was. Hij vluchtte weg, maar zag nog juist, hoer Engelen bij Jezus kwamen en eten bij Jezus brachten en hun Heer dienden.

Mattheus 4.

48. Korte tijd later werden Maria en Jezus op een groot bruiloftsfeest te Cana genodigd. Onder het feest raakte de wijn op. Maria zei zacht tegen Jezus: „Ze hebben geen wijn meer“. Maria wist, dat Jezus nu zou helpen.

Joannes 2.

49. Maria zei tegen de bedienden: „Doet maar, wat Jezus zeggen zal”. De mannen vulden zes grote kruiken met water en Jezus veranderde dit water in heerlijke wijn. Wat keken de mensen op van dit eerste wonder, dat ze Jezus zagen doen!

Joannes 2.

50. Wat later kwam Jezus in Jeruzalem de tempel binnen en zag, hoe daar een aantal oneerbiedige kooplui waren. Jezus werd boos, maakte een zweep van touwen en sloeg hen eruit. Jezus wil, dat in de kerk alleen gebeden wordt.

Joannes 2.

51. Kort daarna gebeurde het, dat St. Jan tegen een koning, die ook weer Herodes heette, zei, dat die slecht leefde. Dat was waar. Toch werd Herodes daar kwaad om en hij liet St. Jan in een donkere gevangenis zetten.

Lucas 3.

52. Bij een feest in het paleis van Herodes, stookte de vrouw hun dochtertje op, om het hoofd van St. Jan te vragen aan den koning. Herodes vond dit een zeer lelijke vraag. Hij wist, dat St. Jan een heilige man was. Toch riep hij een soldaat bij zich.

Mattheus 14.

53. Die soldaat werd naar de gevangenis gestuurd, waar St. Jan nog altijd zat en nadacht over zijn Neef en groten Vriend Jezus. De soldaat nam het zwaard en sloeg het hoofd van St. Jan af en bracht het naar het paleis.

Mattheus 14.

54. Eens kwam Jezus bij een put, waar juist een vrouw water schepte. Jezus sprak haar aan en zei haar precies welk kwaad ze gedaan had. Zo liet Jezus zien, dat Hij in het hart van de mensen kan kijken; dat hij dus echt God is.

Joannes 4.

55. Toen Jezus weer te Cana was, kwam een vader, wiens zoontje heel ziek was, bij Jezus en smeekte: „Kom, Heer, vóór mijn jongen sterft“. Jezus zei: „Ga maar, Uw zoon is al beter“. De vader snelde naar huis en ja... zijn zoontje was door Jezus genezen!

Joannes 4.

56. Op een keer preekte Jezus op het scheepje van Petrus voor de mensen, die aan de kant van het meer zaten te luisteren. Toen Jezus klaar was, zei Hij tegen Petrus, Joannes en Jacobus: „Kom, we gaan vissen met de netten“.

Lucas 5.

57. Onder het vissen deed Jezus voor zijn goede vrienden weer een wonder. Hij liet in de netten zó veel vissen komen, dat de scheepjes boordevol werden. Nu ze dit zagen, wilden die vrienden voortaan bij Jezus blijven, altijd...

Lucas 5.

58. De mensen hoorden, dat Jezus zoveel wonderen deed en zo goed was. Daarom brachten ze zieken, blinden en kreupelen bij Jezus; van alle kanten! En Jezus maakte al die stakkers beter en overblij konden ze terug naar huis.

Mattheus 4.

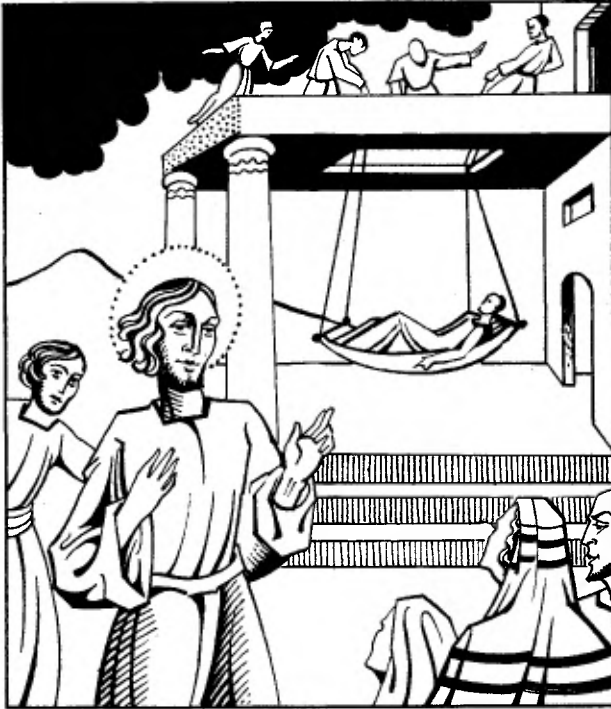
59. Eens op een avond ging Jezus met zijn apostelen in een scheepje de zee op om over te varen. Jezus viel van vermoeidheid in slaap. Toen kwam er een vreselijke storm. De apostelen werden doodsbang, dat het scheepje zou zinken.

Mattheus 8.

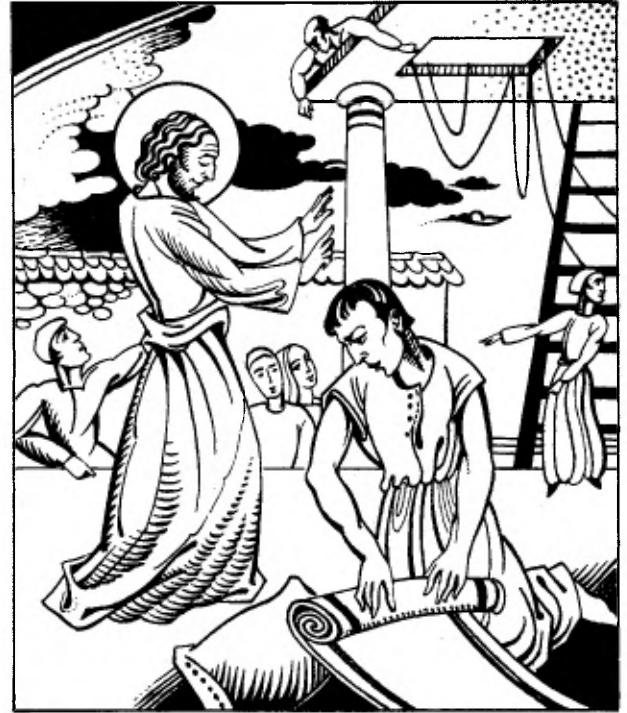
60. Ze maakten Jezus wakker en smeekten: „Heer, red ons. We verongelukken”. „Bangerikken zijn jullie”, zei Jezus. „Ik ben toch Zelf bij jullie!” Toen stak Jezus de arm uit en sprak: „Zee, wees still!” En ineens was de stormzee heerlijk kalm.

Mattheus 8.

61. Eens was Jezus in een huis aan het preken. Vóór het huis stond het vol mensen. Opeens kwamen mannen met een lamme aandragen. Ze brachten den lamme achter op het plattendak en lieten hem door een luik tot vlak vóór Jezus zakken.

Lucas 5.

62. Jezus sprak tot den armen stumper: „Ik vergeef u al uw zonden”. Toen Jezus zag, dat de mensen dit niet begrepen, zei Hij ook nog: „Sta op, neem uw bed op en ga naar huis.” Ineens kon de lamme lopen en liep blij met zijn bed naar huis.

Lucas 5.

63. Toen Jezus eens over een weg ging, kwam er tussen het volk door een man schreiend bij Jezus en zei: „Kom toch met me mee, Heer, want mijn dochtertje ligt te sterven”. Direct ging Jezus met den vader, die Jairus heette, mee.

Marcus 5.

64. Vlak achter Jezus liep een vrouw, die al lang ziek was. Stil raakte zij de benedenrand van Jezus' kleeft aan en... was genezen. Jezus keek om. Toen viel de vrouw voor Hem op de knieën en Jezus zei: „Door uw groot geloof bent u nu beter.”

Marcus 5.

65. Toen Jezus en Jairo kort bij Jairo's huis waren, kwam iemand aanlopen en riep, dat het dochtertje gestorven was. De vader begon bitter te schreien. Maar Jezus zei: „Kom maar, uw kind zal beter worden". Toen gingen ze naar het huis.

Marcus 5.

66. Veel mensen stonden hier te schreien. Jezus ging naar het bed van het gestorven kind, nam het bij de hand en zei toen met zijn heldere, goede stem: „Meisje, Ik zeg u, sta op" ... En het meisje kwam overeind. Hoe gelukkig waren die vader en moeder!

Marcus 5.

67. Eens ging Jezus met zijn vele vrienden naar een berg en koos daar uit hen zijn twaalf apostelen. Wat later wachtte een ontzaglijke menigte op Jezus. Hij ging naar die mensen toe, ging zitten en leerde hen, hoe ze veel van Hem moesten houden.

Mattheus 5, Lucas 6.

68. Toen Jezus na die preek wegging, kwam een Romeins hoofdman Jezus zeggen, dat zijn knecht zwaar ziek was. Jezus zei: „Ik zal komen". Toen zei de hoofdman: „Heer ik ben niet waardig, dat Gij komt onder mijn dak ..." Maar Jezus genas den knecht.

Mattheus 8.

69. Daags daarna ging Jezus met zijn apostelen naar het stadje Naim. Toen Jezus vlak bij de poort was, kwam er juist een begrafenisstoet de stad uit. Jezus zag, hoe daar een moeder liep te schreien, omdat haar enigste jongen gestorven was.

Lucas 7.

70. Uit medelijden ging Jezus direct naar die moeder toe. Hij gaf de dragers een teken om stil te houden, raakte toen de baar aan en zei: „Jongen, Ik zeg u: sta op”. De jongen leefde weer en kwam overeind. O, wat had Jezus die moeder blij gemaakt!

Lucas 7.

71. Eens had Jezus op een stille, verre plaats voor meer dan vijfduizend mensen gepreekt. Tegen de avond kreeg Jezus meelij met hen, omdat ze honger hadden. Er waren echter maar vijf broden en twee vissen. Jezus zeggende deze, liet de mensen in 't gras gaan zitten en begon uit te delen.

Lucas 9, Mattheus 14.

72. Van die paar broden en vissen liet Jezus door een groot wonder al die mensen zoveel eten, dat ze allen genoeg hadden. Toen moesten de apostelen alles ophalen wat overgebleven was; ze haalden nog twaalf volle manden op. Daarna stuurde Jezus de verwonderde mensen weg.

Lucas 9, Mattheus 14.

73. Die avond gingen de apostelen, zonder Jezus, met een boot over het meer. Het werd nacht en ze kregen zwaar stormweer. Plotseling zagen ze in de verte iets lichts boven het water. Ze waren erg bang, want ze wisten nog niet, dat het Jezus was, die over het water naar hen toe kwam.

Mattheus 14.

74. Toen Petrus Jezus herkende, liep hij uit de boot over het water naar Jezus toe. Even werd Petrus bang en hij zonk weg in het water. Maar Jezus pakte zijn hand en zei: „Waarom was je bang?” Toen ging ook Jezus in de boot.

Mattheus 14.

75. Eens was Jezus met zijn apostelen alleen en sprak zeer ernstig met hen. Tegen Petrus zei Jezus: „Gij zijt Petrus, en op deze steenrots zal Ik mijn Kerk bouwen.... Aan u zal Ik de sleutels van de hemel geven....” Zo maakte Jezus Petrus tot den eersten Paus.

Mattheus 14.

76. Korte tijd later mochten Petrus, Jacobus en Joannes met Jezus mee op een hoge berg. Daar veranderde Jezus helemaal. Hij werd licht en schitterend als de zon en uit de hemel kwamen Mozes en Elias met Hem praten. En plotseling kwam er een wolk over Jezus.

Mattheus 17.

77. Uit die wolk klonk de stem van God de Vader: „Dit is mijn lieve Zoon. Luistert naar Hem“. De apostelen waren zó bang, dat ze niet meer durfden opkijken. Even later was Jezus weer gewoon en Hij zei: „Vertel van dit wonder niets vóór later!“

Mattheus 17.

78. Onder aan de berg bracht een vader een kind bij Jezus, waar de duivel geheel baas over was. Jezus joeg den duivel uit het arme kind weg. Schreeuwend vluchtte de duivel heen en Jezus gaf den genezen knaap aan den blijden vader terug.

Mattheus 17, Lucas 9.

79. Eens vroeg iemand aan Jezus: „Wie is mijn naaste?“ Toen vertelde Jezus als antwoord de mooie geschiedenis van „De barmhartige Samaritaan“: Over een weg kwam een reiziger. Rovers loerden op hem, overvielen hem, namen hem alles af en sloegen hem toen halfdood.

Lucas 10.

80. Daarna liepen de rovers weg en lieten den man liggen. Toen kwam er een Joodse priester aan; die keek, maar liet den armen man liggen. Even later kwam er een leviet voorbij; die keek ook, maar liep ook voorbij, zonder den gewonden reiziger te helpen

Lucas 10

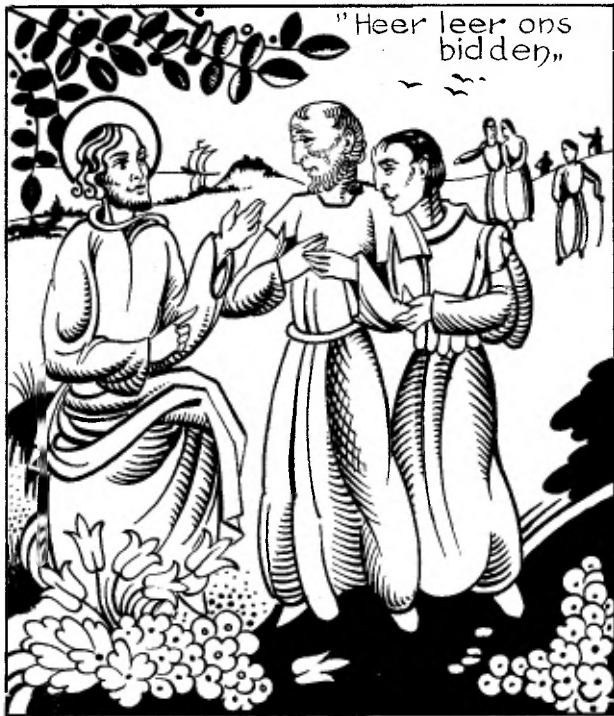
81. Maar eindelijk kwam er een man uit Samaria op zijn muilezel aanrijden. Toen hij den reiziger zag liggen, stapte hij dadelijk af. Hij hielp hem overeind, zette hem op zijn ezel en bracht hem naar een gasthuis in de stad om hem te laten verplegen.

Lucas 10.

82. Na deze vertelling vroeg Jezus: „Wie zou nu de beste van de drie, de echte naaste, geweest zijn: de Joodse priester, de leviet of de goede Samaritaan?” En men antwoordde: „Natuurlijk die man uit Samaria”. Toen zei Jezus: „Doe zelf ook zo.”

Lucas 10.

83. Nadat Jezus Zelf eens had zitten bidden, vroeg een der apostelen: „Heer, leer ons bidden”. Toen riep Jezus de apostelen om zich heen en leerde hen: „Onze Vader, die in de hemel zijt; Uw naam worde geheiligd. Uw rijk kome...” Zo heeft Jezus ons dus zelf dit mooie gebed geleerd.

Mattheus 6, Lucas 11.

84. Eens zei Jezus: „Ik ben de goede Herder. Ik houd den wolf bij mijn schapen weg. Ja, Ik houd zoveel van mijn schapen, dat Ik ervoor wil sterven.” Die schapen zijn de mensen, wij ook. Zóveel houdt Jezus dus van ons allemaal.

Joannes 10.

85. Jezus liet dikwijls zien hoe blij Hij is, als zondaars weer braaf worden. Zo vertelde Hij eens de geschiedenis van: „De verloren Zoon”: Een man had twee zonen. De jongste vroeg zijn geld aan vader, pakte alles in wat hij had en trok toen de wijde wereld in.

Lucas 15.

86. Toen de jongen in een ver land was, ging hij daar grote feesten geven met slechte vrienden en dacht niet meer aan braaf-zijn. Maar eindelijk raakte al zijn geld op en hij werd zó arm, dat hij bijna geen kleren en geen eten meer had. Toen vroeg hij aan de mensen om knecht te kunnen worden.

Lucas 15.

87. Hij werd nu naar het veld gestuurd om daar voor de varkens te zorgen, en hij kreeg nog minder en nog slechter eten dan de varkens. Nu hij zó ongelukkig was, kreeg hij erge spijt, dat hij vroeger thuis was weggelopen. Hij wilde weer, o zo graag, naar huis terug....

Lucas 15.

88. Eindelijk kon hij het niet langer uithouden. Hij ging op weg naar huis om aan vader vergiffenis te vragen. Hij zou vragen, thuis knecht te mogen zijn. Uit de verte zag de vader hem aankomen, liep hem tegen en viel hem van blijdschap om de hals.

Lucas 15.

89. „Vader, ik ben zo slecht geweest; ik heb er zo'n spijt van”, snikte de jongen. Maar de vader zei: „Knechten, slacht gauw een kalf! Er moet feest zijn”. En het werd een heerlijk feest vol blijdschap, omdat nu de jongen weer thuis was en weer braaf was.

Lucas 15.

90. Eens vertelde Jezus de geschiedenis van een rijken vrek en een armen bedelaar. Vóór het deftige huis van een zeer rijk man, zo vertelde Jezus, lag een arme bedelaar, Lazarus. Deze vroeg om de kruimels die overbleven op de feesttafels. Maar hij kreeg zelfs die kruimels niet.

Lucas 16.

91. Toen de bedelaar stierf, droegen Engelen zijn ziel naar de hemel in de schoot van Abraham. Ook de gierige vrek stierf. Hij ging naar de hel. Toen hij Lazarus daarboven zo gelukkig zag, vroeg de vrek enkele druppels water. Lazarus mocht ze niet brengen, als straf van God voor den vrek.

Lucas 16.

92. Op een dag wilden moeders hun kinderen bij Jezus brengen. De apostelen stuurden haar terug, omdat Jezus te moe was van het preken. Maar Jezus riep de kinderen: „Laat die kinderkens bij Mij komen!” Toen nam Hij ze rondom zich heen, omhelsde en zegende ze. Zó houdt Jezus van kinderen!

Marcus 10.

93. Jezus kreeg de boodschap dat zijn vriend Lazarus, in Bethanië, ziek was. Pas enkele dagen later ging Jezus er heen. Onderweg kwam Martha, een zus van Lazarus, Jezus al tegen en zei snikkend, dat haar broer al vier dagen dood en al begraven was. „Lazarus zal verrijzen”, sprak Jezus.

Joannes 11.

94. Lazarus' andere zus, Maria, kwam met vele bedroefde mensen ook bij Jezus aan en zei schreiend: „Och, waart Gij maar hier geweest, Heer”. Jezus ging toen met al die mensen mee naar de plaats waar Lazarus begraven was en schreide Zelf ook. Zóveel hield Hij van zijn vriend.

Joannes 11.

95. Jezus liet de grafsteen wegdoen. Het werd doodstil onder de mensen. Jezus bad even en zei toen: „Lazarus, kom naar buiten!” Op hetzelfde ogenblik werd Lazarus levend en kwam naar Jezus toe. Door dit grote wonder kreeg Jezus weer veel nieuwe vrienden.

Joannes 11.

96. Maar verschillende slechte Joden hadden niet graag, dat Jezus wonderen deed en nieuwe vrienden kreeg. Heel stil kwamen die Joden nu bij elkaar en overlegden, wat ze met Jezus konden doen. Er werd afgesproken, dat ze Jezus zouden gevangen nemen en dan doden. Jezus wist dit.

Joannes 11.

97. Korte tijd later ging Jezus met zijn apostelen op weg naar Jeruzalem. Onderweg vertelde Hij hun, dat Hij daar binnenkort zou gaan lijden en sterven. Plotseeling begon een blinde bedelaar langs de weg te roepen: „Jezus, Jezus, help mij!”

Lucas 18.

98. Jezus bleef staan en riep den blinde naar zich toe. Toen zei Jezus: „Wat wilt ge dat Ik zal doen?” „Heer, laat me weer zien”, smeekte de bedelaar. En Jezus sprak: „Zie weer”. En op dat zelfde ogenblik was de man genezen. Blij jubelend en God dankend liep hij heen.

Lucas 18.

99. Kort voor zijn lijden, zat Jezus in Bethanië aan een maaltijd. Ook Lazarus en Martha, de zus van Lazarus, waren daar. Toen kwam de andere zus, Maria, binnen en goot uit eerbied voor Jezus een vaas zeer fijne en dure balsem over Jezus' voeten en droogde deze toen met haar haren af.

Joannes 12.

100. De apostel Judas was er ook bij. Maar Judas was een dief. Hij zei, dat het jammer was van die dure balsem. Judas had liever het geld ervoor zelf gehad. Jezus keek Judas nu boos aan en zei, dat Maria goed gedaan had en dat alle mensen dit later zouden weten.

Joannes 12.

101. Judas was nog kwaad over die balsem en over de woorden van Jezus. Die avond ging hij in het donker stil naar een vergadering der valse Joodse priesters, die alweer aan het overleggen waren, hoe ze Jezus het best zouden kunnen gevangen nemen.
Mattheus 26.

102. Toen Judas bij hen binnen was, zei hij: „Wat krijg ik, als ik zorg, dat jullie mijn Meester te pakken kunt krijgen?“ Ze zeiden: „Dertig zilverstukken“. De valse Judas vond dat goed en ging er nu op loeren, hoe hij zijn lelijk verraderswerk 't best zou kunnen uitvoeren.
Mattheus 26.

103. Op weg naar Jeruzalem zei Jezus tegen twee apostelen: „In het dorp achter de Olijfberg staan een grote ezel en een veulentje vastgebonden vóór een huis. Gaat die halen. En als iemand er iets van zegt, moet je maar antwoorden, dat de Heer ze nodig heeft.“
Mattheus 21.

104. Toen de twee apostelen met de ezel en het ezeltje terugkwamen, legden de apostelen hun mantels over het ezeltje en lieten Jezus daarop gaan zitten. De honderden andere mensen legden hun mantels als een grote loper uit eerbied vóór Jezus neer.
(Mattheus 21.)

105. Toen begonnen ze allemaal met palmtakken te zwaaien, zongen jubelend: „Hosanna, den Zoon van David!” en brachten Jezus in optocht naar de stad. Maar langs de weg stond weer een groepje kwade Joden stil te fluisteren en boos te kijken naar die feestelijke tocht van Jezus.

Mattheus 21.

106. Eindelijk was de feeststoet Jeruzalem binnetrokken en men jubelde nog overal in de stad. Jezus ging naar de tempel. Daar kwam plotseling een groep kinderen blij rondom Jezus samendringen en begon ook te zingen: „Hosanna, den Zoon van David!”

Mattheus 21.

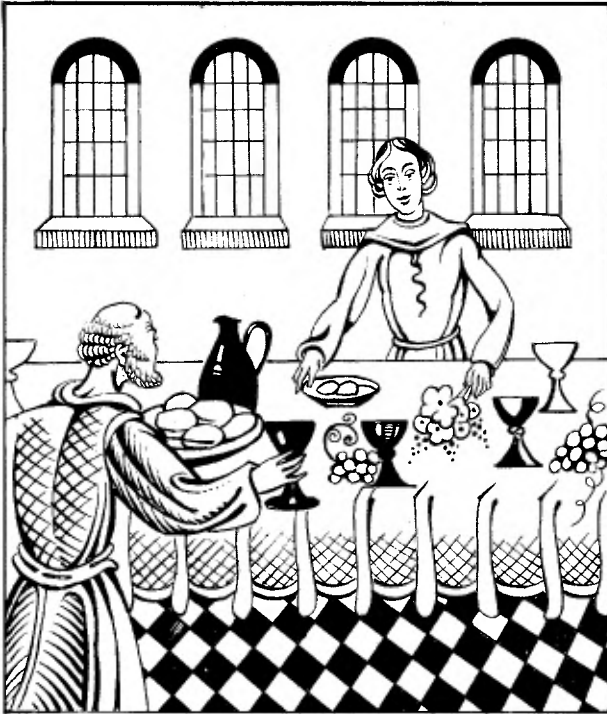
107. Drie dagen later zag Jezus in de tempel, dat rijke mensen veel geld in de offerblokken deden en dat ook een arme vrouw kwam, die er twee kleine peninksjes in deed. Toen zei Jezus, dat dit offertje van die doodarme vrouw nog méér waard was dan al dat andere geld.

Marcus 12.

108. Toen het (Witte) Donderdag was, stuurde Jezus Petrus en Joannes naar Jeruzalem om de Paasmaaltijd voor Jezus en de apostelen te gaan klaarmaken. Ze moesten in de straten van de stad den man met de waterkruik maar nalopen, had Jezus gezegd, dan zouden ze de zaal vanzelf vinden.

Marcus 14.

109. Zo kwamen Petrus en Joannes in de grote bovenzaal, waar Jezus die avond zijn laatste avondmaal zou houden. Petrus en Joannes maakten het Paaslam gereed, dekten de lange tafel, zetten daar al vast brood en wijn op klaar en bleven toen wachten...
 Marcus 14.

110. Tegen de avond kwam Jezus met zijn apostelen in de zaal. Vóór de maaltijd deed Jezus zijn bovenkleed af en begon in een bak water zijn apostelen de voeten te wassen. Hij wilde hun leren, dat ze rein moesten zijn, vóór ze straks de H. Communie zouden mogen ontvangen.
 Joannes 13.

111. Alleen Petrus wilde niet, dat Jezus hem de voeten wuste. Petrus vond, dat Jezus daar te hoog en te heilig voor was. Maar toen Jezus zei, dat het nodig was en dat het moest, toen vond Petrus het goed. Zo liet Jezus zien, dat we nooit trots moeten zijn.
 Joannes 13.

112. Onder de maaltijd werd Jezus bedroefd en vertelde, dat één van de apostelen Hem straks zou verraden. Hiervan schrokken de apostelen heel erg en vroegen angstig aan Jezus: „Ben ik het, Heer?” Want ze wisten nog niet, wat Judas wou doen.
 Mattheus 26.

113. Jezus doopte een stuk brood in de schotel en gaf het toen aan Judas. Tegelijk keek Hij Judas aan en zei: „Ga maar gauw doen wat je doen wilt”. Judas stond op, liep de zaal uit en ging door de donkere nacht naar de vijanden van Jezus.

Joannes 13.

114. Tegen die vijanden vertelde Judas, dat hij nu wist, waar Jezus deze nacht zou blijven. Jezus zou in de Hof van Olijven, buiten de stad, gaan bidden. Daar moesten ze dus een bende soldaten heensturen. Die konden daar Jezus dan in het donker gevangen nemen . . .

Joannes 18.

115. Toen Judas uit de zaal weg was, werd Jezus nog ernstiger: Hij ging nu het H. Sacrament des Altaars instellen. Jezus nam brood in zijn handen, zeggende het, gaf het toen aan zijn apostelen terwijl Hij zei: „Neemt en eet; dit is mijn lichaam”.

Mattheus 26.

116. Dan nam Jezus ook de kelk met wijn in de handen, sprak een dankgebed, liet zijn apostelen drinken en zei: „Drinkt allen hieruit. Want dit is mijn bloed... Doet dit te mijner gedachtenis”. Zo had Jezus de eerste H. Mis gedaan en aan zijn apostelen gezegd, dat zij óók zó moesten doen.

Mattheus 26.

117. Heel stil en eerbiedig bleven de apostelen zittēn bidden. Zij hadden immers hun Heer in hun hart ontvangen: zij hadden hun eerste Heilige Communie mogen doen! En zij wisten van Jezus, dat Hij nu gauw bij hen weg zou gaan, zou gaan sterven.

118. Nog lang bleef Jezus met zijn apostelen spreken. Ze zagen, dat Jezus bedroefd was, omdat Hij nu van zijn goede vrienden afscheid zou moeten nemen. Ook zij waren bedroefd. Nu stond Jezus op en ging met zijn apostelen de zaal uit, de trap af, naar buiten...

Joannes 15, 16, 17.

119. Samen gingen ze door de donkere straten en toen de stadspoort uit. Onderweg zei Jezus: „Vannacht zullen jullie Mij allen in de steek laten“. „Dat nooit!“ riep Petrus. Maar toen zei Jezus: „Petrus, Petrus, vannacht zul jij zelfs driemaal zeggen, dat jij Mij niet kent...“

Mattheus 26.

120. Toen zij bij de Hof van Olijven waren gekomen, moesten acht apostelen daarbuiten blijven wachten. Petrus, Jacobus en Joannes mochten mee de hof in. Nu zagen deze drie, hoe bedroefd Jezus werd. Toen zei Jezus: „Blijft hier, valt niet in slaap en bidt goed.“

Mattheus 26.

121. Jezus ging alleen nog iets verder de donkere tuin in. Toen viel Hij van droefheid op de knieën. Jezus toch wist, welk lijden er nu vannacht en morgen komen ging. Met gevouwen handen smeekte Jezus: „Vader, laat deze kelk van verdriet voorbijgaan . . . , maar, Uw wil geschiede.”

Mattheus 26.

122. Toen Jezus opgestaan was en naar de drie apostelen toe ging, zag Hij, dat ze toch sliepen. Hij maakte hen wakker en zei: „Kun je nog niet éven met Mij wakker blijven en bidden?” En even later, toen Jezus weer kwam, lagen ze alweer te slapen en dachten niet aan Jezus.

Mattheus 26.

123. Weer ging Jezus alleen weg, viel schreiend neer en smeekte opnieuw: „Vader, laat dit lijden weggaan . . . maar, Uw wil geschiede.” Toen kwam er een Engel om Jezus te helpen in zijn erge doodsstrijd, want zweet- en bloeddruuppels van angst druypen van Jezus' hoofd.

Lucas 22.

124. Eindelijk stond Jezus op. Hij wist, dat vóór de hof een bende soldaten aankwam, die met fakkels in het donker de stad uitgetrokken was. Judas was daarbij; die had afgesproken: „Dien ik een kus zal geven, die is Jezus. Dan weten jullie het en kun je Jezus vastpakken.”

Mattheus 26.

125. Jezus had zijn drie apostelen wakker gemaakt en stond nu voor de bende soldaten. Ineens kwam Judas naar Jezus toe, gaf Hem een kus en zei nog: „Goedendag, Meester.” Jezus keek Judas meelijdtend aan en zei toen: „Vriend... komt ge Uw Meester zo verraden, met een kus?”

Mattheus 26.

126. Judas sloop beschaamd terug. Nu ging Jezus naar de bende soldaten toe en vroeg met heldere stem: „Wien zoekt ge?” Ze riepen: „Jezus van Nazareth.” „Dat ben Ik,” zei Jezus. Op hetzelfde ogenblik sloegen ze allen achterover tegen de grond. Zó liet Jezus zien, dat ze eigenlijk niets konden.

Joannes 18.

127. Toen Jezus hen had laten opstaan, sprongen ze op Jezus af om Hem gevangen te nemen. Maar nu vloog Petrus vóór Jezus, om zijn Meester te beschermen, en sloeg met zijn sabel een der soldaten het oor af; het was Malchus. Maar Jezus zei: „Petrus, doe je zwaard weg...”

Mattheus 26.

128. En toen deed Jezus zelfs een wonder voor een soldaat, die Hem mee kwam gevangen nemen: Jezus raakte met de hand het afgeslagen oor van Malchus aan en dit was genezen. Daarna zei Jezus: „Jullie komen met stokken en sabels, of Ik wel een rover ben...”

Lucas 22.

129. Nu grepen de soldaten Jezus vast, boeiden Hem en namen Hem tussen hen in mee naar de stad. Héél alleen was Jezus nu met zijn vijanden, want de apostelen waren op de vlucht gegaan, juist zoals Jezus het hun al gezegd had.

Mattheus 26.

130. Toen Jezus door de bende bij den hogepriester Caïphas was binnengebracht, probeerden de vijanden iets slechts van Jezus te vinden, om Hem te kunnen ter dood veroordelen. Zij vonden niets! Toen Jezus zei, dat Hij echt God de Zoon was, schreeuwden ze: „Nu verdient Hij de dood!”

Mattheus 26.

131. Petrus was in het donker achter de bende aangeslopen en wist ook bij Caïphas binnen te komen. Toen hij daar tussen de soldaten bij het vuur zat om af te wachten, wat ze met zijn Meester zouden doen, zeiden er een paar: „Zeg, jij hoort ook bij Jezus”. Maar Petrus zei, dat het niet waar was.

Mattheus 26.

132. En toen iemand het voor de derde maal zei, vloekte Petrus en zei: „Ik ken Jezus helemaal niet.” Toen kraaide er een haan. Nu dacht Petrus er aan, wát Jezus hem gezegd had. Hij liep naar buiten en schreide heftig. Hij had er nu zo'n spijt van, dat hij zijn Meester verloochend had.

Mattheus 26.

133. De ruwe mannen, die Jezus die nacht verder moesten bewaken, plaagden en bespotten Hem verschrikkelijk. Ze spuwden Jezus in het gezicht. Ze bonden Hem een blinddoek voor, sloegen Hem dan en zeiden spottend: „Zeg nu eens wie U geslagen heeft?“....

Lucas 22.

134. Na die vreselijke nacht van lijden werd Jezus 's morgens, door de hele bende van zijn vijanden, geboeid door de straten van de stad naar het paleis van Pilatus gebracht. De Joden wilden, dat Pilatus Jezus zou ter dood veroordelen, want zelf konden zij dat niet.

Mattheus 27.

135. Toen Jezus daar voor Pilatus stond, begon Pilatus Hem te ondervragen. Hij zag al gauw, dat Jezus heel niets slechts gedaan had. Toch durfde hij Jezus niet vrij te laten. Daarom stuurde hij de hele bende met Jezus naar koning Herodes toe, dan moest die maar zien, wat hij met Jezus deed.

Lucas 23.

136. Herodes was blij toen Jezus bij hem aankwam. Hij dacht, dat Jezus voor hem wel een wonder zou doen, om vrij te komen. Maar Jezus gaf den slechten Herodes geen enkel antwoord. Toen werd Herodes zó kwaad, dat hij Jezus een spotkleed liet aandoen en Hem zo terugstuurde naar Pilatus.

Lucas 23.

137. Pilatus wist met Jezus geen raad. Hij liet den moordenaar Barabbas naast Jezus zetten en vroeg toen: „Wien moet ik nu vrijlaten, Jezus of Barabbas?” De Joodse priesters stookten het volk op en toen begon men te schreeuwen: „Barabbas vrij! Jezus aan het kruis!”

Mattheus 27.

138. Al zag Pilatus, dat Jezus geheel onschuldig was, toch durfde hij Hem niet vrij te spreken. Daarom liet hij Jezus geselen. Ruwe soldaten bonden Jezus aan een lage stenen kolom en begonnen Hem met scherpe geselroeden zó lang te slaan, dat Jezus eindelijk in elkaar zakte....

Joannes 19.

139. Na die erge geseling zetten de soldaten Jezus op een stenen bank, deden Hem een rode spottmantel om en zetten Hem een heel scherpe doornenkroon op het hoofd. Dan knielden ze lachend neer en zeiden spottend: „Goedendag, Koning van de Joden!”

Joannes 19.

140. Toen Pilatus Jezus zó zag, dacht hij, dat alle mensen nu medelijden met Jezus zouden hebben. Hij bracht Jezus buiten vóór het volk en zei: „Ziet, de mens!” Maar Jezus' vijanden kenden geen medelijden en weer schreeuwden zij: „Aan het kruis met Hem! Aan het kruis met Hem!”

Joannes 19.

141. „Hij heeft toch niets gedaan!” riep Pilatus tegen. Maar nu schreeuwden de Joden kwaad: „Als ge Hem vrijlaat, zullen we het aan den keizer zeggen!” Nu werd Pilatus bang. „Wat moet ik dan met Uw Koning Jezus doen?” „Weg! Weg! Kruisig Hem!”....

Joannes 19.

142. 1e Kruiswegstatie: Nu liet Pilatus water halen, waste zich de handen, en zei: „Ik ben er onschuldig aan, hoor, dat Jezus nu sterft”. Maar hij gaf Jezus toch aan de boze vijanden, die er zo om geschreeuwd hadden; en zo veroordeelde Pilatus Jezus ter dood.

Mattheus 27.

143. 2e Kruiswegstatie: Jezus had zijn eigen witte kleed weer aangekregen en wachtte.... Daar kwamen de beulen aansjouwen met een zwaar en ruw houten kruis. Daarop zou Jezus moeten sterven. Droevig en toch blij nam Jezus het kruis aan en legde het op zijn schouder...

144. 3e Kruiswegstatie: Nu begon de droevige weg door de straten van Jeruzalem, de kruisweg. Ruw en ongelijk lagen de straatstenen, waarover Jezus met zijn zware kruis moest gaan. Plotseling viel Jezus voorover. Dit was de eerste val van Jezus.

145. 4e Kruiswegstatie: Toen Jezus weer verder stropelde onder het zo zware kruis, kwam Hij ineens Maria tegen. Maria schreide, toen zij haar Kind zo zag. Even kreeg Jezus de tijd om zijn goede, schreiende Moeder in de ogen te zien; toen moest Hij verder weer....

146. 5e Kruiswegstatie: Jezus kon bijna niet meer vooruit. De Joden werden bang, dat Jezus onderweg al zou sterven en dat wilden ze niet. Juist kwam daar een man aan van het land. Het was Simon van Cyrene. De Joden dwongen Simon om voor Jezus het zware kruis verder te dragen.

Lucas 23.

147. 6e Kruiswegstatie: Tussen de mensen langs de weg stond een vrouw die Veronica heette. Zij zag hoe vol bloed en stof Jezus' gezicht was. Uit medelijden gaf ze Jezus een witte doek om het gezicht af te vegen. Later zag Veronica, dat Jezus door een wonder zijn gezicht op de doek had afgedrukt.

148. 7e Kruiswegstatie: Toen Simon van Cyrene het kruis een heel eind had gedragen, moest Jezus het kruis weer van hem overnemen. Pas echter droeg Jezus het Zelf weer of Hij viel voorover op de ongelijke keien. Dit was al de tweede maal dat Jezus onder zijn kruis neerviel.

149. 8e Kruiswegstatie: Onder de mensen die met Jezus op zijn droeve tocht meetrokken, waren ook enkele vrouwen die heel veel medelijden met Jezus hadden. Jezus keek die vrouwen aan en zei: „Schreit niet om Mij, maar om u zelf en uw kinderen. Voor u zullen er nog erge tijden komen.”

Lucas 23.

150. 9e Kruiswegstatie: De verschrikkelijke kruisweg was nu bijna ten einde. Jezus was met zijn kruis tot bijna boven op de Calvarieberg gekomen. Maar nu kón Hij ook niet meer en langzaam zakte Hij onder zijn kruis ineen: de derde val van Jezus. Ditmaal kón Hij niet meer overeind.

151. 10e Kruiswegstatie: Toen de soldaten Jezus opgeholpen hadden, brachten zij Hem boven. Daar trokken ze Hem de kleren uit en wilden Jezus toen wijn met gal erin laten drinken om de pijn wat te verdoeven. Maar Jezus dronk er niet van: Hij wilde aan het kruis de volle pijn lijden.

Mattheus 27

152. 11e Kruiswegstatie: Nu begon het ergste van Jezus' hele lijden. Zijn goede, heilige handen en voeten werden aan het kruis vastgespijkerd. Toen Jezus in verschrikkelijke pijn aan het kruis hing, werd Hij nog bespot. En onder het kruis zaten de soldaten Jezus' kleren onder elkaar te verdobbelen.

Lucas 23.

153/156. 12e Kruiswegstatie: Terwijl Jezus stil hing te lijden, hingen naast Hem twee rovers, die ook aan een kruis moesten sterven. En vlak bij Jezus stonden Maria en de apostel Joannes te schreien. Toen maakte Jezus zijn eigen Moeder tot de Moeder van Joannes, en tot Moeder van alle mensen.

Uur na uur van ontzettende pijn ging voor Jezus voorbij. Eindelijk was Hij bijna doodgebloed. Nog eenmaal zag Hij omhoog naar de zwartgeworden hemel en bad: „Vader, in Uw handen bevel ik mijn geest. Het is volbracht...” Toen zonk zijn hoofd voorover. Jezus stierf....
 Lucas 23. Joannes 19.

157. Vóór de avond werden soldaten naar de Calvarieberg gestuurd om te zien of Jezus en de twee rovers al gestorven waren. Toen die zagen, dat Jezus reeds dood was, stak een soldaat met een lans Jezus in het hart. Bloed en water drupten uit het Goddelijk Hart.

Joannes 19.

158. 13e Kruiswegstatie: Toen het 's avonds doodstil geworden was om de Calvarieberg, ging Jozef van Arimathea aan Pilatus vragen of hij Jezus' Lichaam van het kruis mocht nemen. Het mocht. Samen met Nicodemus deed hij het en daarna wikkelden zij Jezus' Lichaam voorzichtig in linnen doeken.

Joannes 19.

159. 14e Kruiswegstatie: Vlak bij de Calvarieberg had Jozef van Arimathea zelf een graf, dat daar pas in de rotsen was uitgehouwen. Daarin zouden ze Jezus nu begraven. Jozef en Nicodemus droegen hun gestorven Meester daar voorzichtig heen. Schreiend volgden Maria en Maria Magdalena.

Mattheus 27.
Lucas 23.

160. Toen Jezus in het graf was neergelegd, bleven allen nog lang rondom Jezus heen staan, stil en bedroefd. Dan sloot Jozef de opening van het graf met een zware, ronde steen af. Jezus was begraven. De droevige Goede Vrijdag was om...

161. De Joden wisten, dat Jezus vroeger had gezegd, dat Hij na drie dagen zou verrijzen. Ze waren bang, dat de apostelen Jezus' Lichaam zouden weghalen en later zouden zeggen, dat Jezus verrezen was. Daarom zetten ze wachten bij het graf en verzegelden de ronde steen.

Mattheus 27.

162. Zeer vroeg in de morgen van de derde dag, Paas-Zondagmorgen, werd Jezus weer levend. Er ontstond een aardbeving. Een Engel rolde de steen voor het graf weg. De wachters vielen bevend van schrik neer. Enkelen liepen later naar de stad, maar werden omgekocht om niets te vertellen.

Mattheus 28.

163. Toen Maria en Maria Magdalena heel in de vroege van die morgen bij Jezus' graf kwamen, vonden zij de ronde steen weggerold en het graf open. Ze gingen er binnen en vonden Jezus niet. Toen stonden er ineens twee Engelen en vertelden, dat Jezus verrezen was.

Lucas 24.

164. Maria en Maria Magdalena en de andere vrouwen die er nog bij waren, gingen dit vlug aan de apostelen vertellen. De apostelen geloofden er nog niet veel van. Toen liep Petrus naar het graf om zelf te gaan kijken. Ook hij vond het graf leeg. Alleen de witte doeken van de begrafenis lagen er nog.

Lucas 24

165. Toen Maria Magdalena nog kort bij het graf was, stond plotseling Jezus vóór haar. Maria dacht, dat het de tuinman was en vroeg schreiend, of hij haar gestorven Meester niet wist. Toen ineens echter herkende zij Jezus. Direct snelde zij naar de apostelen om alles te vertellen.

Joannes 20.

166. Toen diezelfde Zondagavond twee van Jezus' vrienden naar het dorp Emmaüs gingen, kwam onderweg een Vreemdeling naast hen lopen. Het was Jezus maar zij herkenden Hem niet. Pratend over Jezus kwamen zij eindelijk in Emmaüs en vroegen den Vreemdeling om die avond bij hen te blijven.

Lucas 24.

167. Jezus bleef bij hen. Toen zij aan tafel waren, zegende Jezus het brood, brak het en gaf het hun. Daaraan herkenden zij toen plotseling Jezus, maar Jezus verdween nu ineens. Beiden liepen terug naar Jeruzalem om aan de apostelen te gaan vertellen, dat ze hun verzezen Meester gezien hadden.

Lucas 24.

168. Laat op die avond kwam Jezus door de gesloten deur in de zaal bij de apostelen. „Vrede met u“, zei Hij en liet hun de wonden in zijn handen, voeten en zijde zien. Toen gaf Hij de apostelen de macht om biecht te horen. Thomas was niet thuis en wilde later niet geloven, dat Jezus er geweest was.

Joannes 20.

169. Acht dagen daarna kwam Jezus weer bij de apostelen binnen. Nu was Thomas er wel. Jezus ging recht naar Thomas toe en liet hem met de hand zijn wonden voelen. Thomas knielde neer en zei: „Mijn Heer en mijn God”. Jezus sprak: „Thomas, je had moeten geloven ook zonder Mij te zien.”

Joannes 20

170. Veertig dagen bleef Jezus na zijn Verrijzenis nog op de wereld en verscheen dikwijls aan zijn apostelen. Hij zei hun, dat ze over heel de wereld moesten gaan preken en de mensen dopen. Eindelijk ging Jezus met zijn apostelen en vrienden naar de Olijfberg. Jezus zou nu voorgoed weggaan.

Mattheus 28. Joannes 21.

171. Onderweg beloofde Jezus zijn apostelen, dat de H. Geest zou komen om hen tot echte missionarissen te maken. Zij moesten in Jeruzalem blijven wachten. Op de Olijfberg nam Jezus afscheid van allen en steeg omhoog, tot Hij achter een wolk verdween. Stil gingen ze terug naar de stad.

Handelingen 1.

172. In hun zaal bleven de apostelen met Maria biddend wachten op de komst van den H. Geest. Onder leiding van Petrus werd Matthias door het lot aangewezen als twaalfden apostel in plaats van Judas, die zich na Jezus' dood had opgehangen.

Handelingen 1.

173. Op Pinkstermorgen kwam er een vreemd stormgeluid over de stad en door de zaal en tegelijk daalde de H. Geest in de gedaante van vurige tongen over de apostelen neer. De domme apostelen werden plotseling wijs en spraken zelfs allerlei vreemde talen. En voortaan durfden ze alles voor Jezus.

Handelingen 2.

174. De mensen in Jeruzalem hadden ook het vreemde geluid gehoord en liepen naar de plaats waar de apostelen waren. Ze stonden versteld, dat de apostelen allerlei talen konden spreken en ze luisterden naar de grote preek van Petrus over Jezus. Meer dan drie duizend mensen lieten zich toen dopen.

Handelingen 2.

175. Als de grote mensen en de kinderen in onze kerken zijn, zien zij, dat de priesters nóg de H. Mis opdragen, zoals de apostelen het tweeduizend jaar geleden van Jezus bij het Laatste Avondmaal geleerd hebben. Dat de priesters op de preekstoel nóg over Jezus vertellen, zoals de apostelen het vroeger deden.

176. En zoals eenmaal de apostelen als missionarissen over de wereld uittrokken om aan de heidenen over Jezus te vertellen, zo gaan nú onze missionarissen naar alle streken van de wereld. In China en Amerika, in Indië en aan de negertjes in Afrika vertelt de missionaris het mooie leven van Jezus.

